

Elöljáróban

Sok öreg barátom van. Velük rendszeresen beszélgetünk a minduntalan előkerülő témáról, az öregségről. Az idők során kiderült, hogy jó néhányan nehezen viselik sorsukat. S mert az elkeseredett embereket nem csupán sajnálom, hanem elkeseredettségüket nehezen is viselem, az elhangzó (talán választ sem váró) miértekre igyekszem válaszolni. Így alakult ki egy beszélgetés az öregedésről, annak velejáráiról, természetesen az élet befejezéséről is. Ilyenkor mindig megragadom az alkalmat, s elmondom az *életről* alkotott elméletemet.

Az élet cselekvések sorozata, amelyeket az ember azért végez, hogy amikor odaáll mennyei Atyja elé, *teljes egészét* tudjon felmutatni, lehetőleg minél tökéletesebbet. Életünk tehát abból áll, hogy haladunk a (nagybetűs) *Teljesség* felé. Olyan ez, mint a kör kialakulása. A görbe vonal akkor válik körré, ha a ceruza hegye visszatér a kiindulási ponthoz, akkor lesz teljesség. Életünk vonala, amely – a tesztünkre vonatkozóan – a porból indult el, még nem tért oda vissza, tehát még nem mondható teljesnek. A lélek teljesség válása a teremtő Istenhez való *visszatérés*kor fejeződik be.

Szinte kényszerítve érzem magam a *reménység* ébren tartására, amikor a halálunk utáni, életünkről való *elszámolásról* és az előkerülő aggályokról váltunk szót. Ez sokszor félelemmel tölti el az ember szívét, hiszen érezzük hiányosságainkat, s tudjuk, hogy még sok mindent kellene tennünk. Valahányszor visszatekintünk életutunkra, úgy látjuk, nem tudunk majd teljes életet felmutatni, csupán olyat, amelyből (érzéseink szerint) még ez is hiányzik, az is hiányzik...

Ilyenkor szoktam mondogatni, hogy az élete őszén lévő ember már *nem ígéret*, hanem *beteljesülés*, az ősz csöppet kesernyés leheletével; ilyenkor már nem lehet a holnappal takarózni, itt már olyannak kell lennünk, amilyennek lenni akartunk.

Általában ezután következik az akadályok előszámlálása, amelyek gátolják az elképzelések megvalósítását: gyengül a test, egyre hamarabb elfárad, nehezedik a levegővétel, s egyre gyakrabban jelzik létezésüket az ízületek; az időjárás változásairól már nem a meteorológiai jelentések tájékoztatnak, hanem az ember saját végtagjai. Előjön a magányosság nyomasztó érzése, máskor meg szinte menekülünk az egyedüllétbe. A sok felgyülemlett baj közepette fájdalmas megpróbáltatás, hogy az imádságot is nyűgnek találjuk; s egyáltalán, idegesít,

hogy az óra rendületlenül ketyeg, és a mutató folyton előrerohan.

Más alkalommal a keserűség fullasztó hulláma borít el, ilyenkor kívánjuk a halált, s nem aggaszt még az elszármolás hiányossága sem, mert ez a kísértés szinte eltompítja józan gondolkodásunkat.

Mindkét véglet megpróbálja erőnket, kitartásunkat. A remény vigaszával úrrá lehetünk ezeken, ha megszívleljük Szent Jakab apostol ihletett jótanácsait: *Nagy örömmek tartsátok, testvéreim, ha különféle megpróbáltatás ér... Boldog az az ember, aki állja a megpróbáltatást, mert ha hűnek bizonyul, elnyeri az élet koronáját, amelyet Isten azoknak ígért meg, akik szeretik Őt.* (Jak 1,2. 12)

Első levél

*(amelyben az öregségről
váltunk néhány szót)*

Kedves Öreg Barátom!

Beszélgetéseink során több alkalommal is szót ejtettünk az „öreg” szó körüli bizonytalanságról. Bizonyos fokig érthetetlen, néhányan miért kerülnek ennek használatát. Inkább mondanak *időst* és más hasonlókat; viszont az *öregség* helyett nincsen más kifejezés. Gyanítom, az álszemérem húzódik meg a dolog mögött. Pedig az idő múlását nem kell szégyellnünk, hiszen az tőlünk függetlenül következik be, mint ahogyan születésünk és ifjúságunk is.

Mindig mosolygásra késztet néhány híresség (színésznők, énekesnők, stb.) beteges hallgatása, ha életkorukról esik szó. Érdekes viselkedésük mintha azt sugallná, hogy az emberi élet első két-három évtizede, valamint a hetvenes és nyolcvanas évek nyugodtan vállalhatóak, míg a többi jobb, ha homály fedí. Pedig az élet derekát, amikor már érett fejjel, még ereje teljében cselekszik az ember, vagyis ami az *élet* csúcsa kellene hogy legyen, éppen ezt vesszük

Levél-soroló

Előljáróban	5
<i>Első levél</i> (amelyben az öregségről váltunk néhány szót)	9
<i>Második levél</i> (amelyben megkérdezem Öreg Barátomat, akar-e szép öregséget)	17
<i>Harmadik levél</i> (amelyben általánosságban említjük az öregkori akadályokat)	24
<i>Negyedik levél</i> (amelyben Isten „távollétéről” esik szó)	30
<i>Ötödik levél</i> (amelyből kiderül: a test gyengülése nem azonos annak teljes összeomlásával, mert a lélek fölemelheti elesettségéből)	37
<i>Hatodik levél</i> (melyben próbáljuk mederben tartani az öregedés folyamatát)	45

<i>Hetedik levél</i>	56
(amelyben kifejtésre kerül az öregedő ember felebarátaival való kapcsolattartása)	
<i>Nyolcadik levél</i>	64
(amelyben az egyedüllét és a magányosság problémái kerülnek elő, de nagyobb hangsúlyt kap az ezeken győzedelmeskedő reménység)	
<i>Kilencedik levél</i>	72
(amelyben kézenfekvő lehetőségekről esik szó az akadályok ellen)	
<i>Tizedik levél</i>	77
(amely egyaránt szól neked, Öreg Barátom, s rajtad keresztül a fiataloknak, a leendő öregeknek)	
<i>Tizenegyedik levél</i>	81
(amelyben a földi élet utolsó pillanatára teszek utalásokat, egyben buzdítok az állandó készenlétre)	
<i>Utóirat</i>	89
(amelyben az imádság mélységeiben próbálunk elmerülni)	

<i>Imádságok</i>	105
Imádság a szép öregedés kegyelméért	106
Jöjj, Szentlélek!	108
Rövid fohászok (gyakori ismétlésre)	110
Áldj meg, Uram!	113
Reggeli imádság	114
Reggeli hálaadás	115
Esti imádság	116
Esti hálaadás	118
Álmatlan éjszakán	119
Imádság beteglátogatás előtt	120
Imádság a betegágyánál	121
A beteg imádsága	122
Betegek imádsága	123
Könyörgés Jézushoz	124
Itt és most...	126
Könyörgés	127
Öreges esti imádság	128
Idézetek, bölcsességek – megfontolásra	130
Felhasznált és ajánlott irodalom	137